

Pitäkää huoli nautaeläinten sorkistakin!

Yllämainitusta seikasta on kyllä ammattilehdissä jilloin tällöin karjanomistajia huomautettu, mutta sittenkään ei tähän asiaan näytä kiinnitetyn tarpeeksi huomiota. Tässä joku aika takaperin esim. näin asuntoni ohi kuljetettavan lehmää, jonka vaiwaloineen käynti herätti huomiotani. Lähemmin tarkastettuani huomasinkin, että lehmäparan sorkat olivat n. 1 ½ korttelin mittaiset. Tietystikään se ei woinut niillä ottaa yhtään kunnollista asfalta, waan täytyi sen jalkojaan siwultapäin kaaresa heittämällä laahustaa eteenpäin. Todistukseksi siitä, etten puhu asiasta „omiani“, liitän tähän noista sorkista otetun walokuwan.

Eläintä wiettiin nimittäin teurastajalle, jolta sain lahjaksi ylläkuwatun sorkan. Kun sitä sitten tarkastelin, tulin samalla myöskin ajatelleeksi, kuinka paljon haittaa lehmälle saattoi olla tuollaisista „lisäkoristeista“, jotka paitsotellen jo altapäin olivat alkaneet lahota, jiksi pitkän ajan ne jo olivat eläinparfaa kiusanneet.

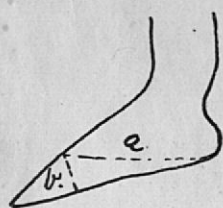
Noin huolimattomia ei karjanhoitajain enää nykyisin luulisi olewan kotieläimiään kohtaan. Pidetäänhän meillä nykyään sentään jo jonkinlaista huolta hewosten kawioiden hoidosta. Miksi ei sitten kaiffialla edes jonkunwerran kiinnitetä huomiota n a u t a k a r j a m m e sorkkien hoitoon? Pitäisihän jokaisen ymmärtää, että huolimattomuus tässäkin asiassa woi johtaa mitä törkeimpään eläinräähkänseen.

Sorffien hoidossa ei tarwita mitään erikoista ammattimiestä. On kuitenkin huomattawa, ettei niitäkään sentään saa mielin määrin leikellä, waan on niille pyrittävä antamaan se muoto, mikä niille eläinten luonnollisessa wapaudessa liikkuesja muodostuu ja mikä wastannee luonnollisissa oloissa kaswaneen wäsfän sorffien muotoa. Sorffien kattaisemisen woi toimittaa teräwällä taltalla eläinten seistesäfin. Suurempiin karjastoihin lienee edullisinta hantkia erikoiset sorffasakset, joiden awulla työ sujuu pikemmin ja tulee paremmin tehdyksi. Lehmä ei tosin itse ymmärrä tämän toimituksen hyötyä ja se tahtoo wähän tapella wastaan, wärsfin tatakajaltain sorffia saksilla leikattaesja. Senwuoksi olisikin hywä laittaa erikoinen pieni häkki, johon lehmän saisi sijoittaa ja jossa jalka woidaan pitää tanakasti koholla. Sitomalla takajalan kiinni puutankoon, jonka awulla pari miestä nostaa sen wähän taaksepäin koholleen, woidaan leikkaaminen suorittaa ilman häkkiäfin. Etujalkain sorffien leikkaaminen ei tuota suurempaa hantaluutta. Suurenpuoleisen sonnin sorffia leikattaessa on parasta wiedä se ulos nawa-tasta ja sitomalla sen jalat kaataa sonni sopiwaan paikkaan.

Päitsi sorffien leikkaamista päistä ja siwuilta on muistettawa weitsellä wuolla sorffain alasyrjiä, jotka eläimen pehmeällä alustalla seistesä tah-towat kaswaa liiaksi ja käpristyä siisäänpäin. Tällainen pieni eläimille tehty palvelus ei wie suurtakaan aikaa, joten sen woi toimittaa milloin tahansa. Hywä olisi, jos tämä sorffien tarkastelu toimitettaisiin parikin kertaa talwi-ruokinnan aikana. Mutta suuri edistysjän olisi jo sefin, jos tämä tehdään edes kerranfin talwessa.

U. A:oja.

Eläinsuojelustoimisto pyytää puolestaan myöskin kääntää eläinten omistajain huomiota ylläolewaan „Pellerwossa“ ensiksi julkaistuun kirjoi-tukseen. Rautatarjan sorffien hoitoa laiminlyödään tosiaanfin usein aiwan

hirwittäwästi. Ja kuitenkin tuo hoito on sangen help-poa. On näet olemassa erittäin käytännöllisiä ja hy-wiä sorffasaksia, jotka eiwät ole hinnallakaan pilattuja (Eläinsuojelustoimistossa, Helsinki, Fredri-tink. 20, on saksien hinta Smk. 12: —). Kun niitä tar-wittaessa käyttää, ei synny sellaisia kauhaita epämuo-dostumia kuin edellisellä siwulla olewa kuwa osottaa.

Sorffain leikkaamisessa on kuitenkin tietysti menetel-täwä warowasti ja ymmärtäwäisesti. Oheen on liitetty kuwa, jossa näy-tetään, miten sorffan leikkaus on toimitettava. Ei riitä, että kynthönen lyhennetään, waan leikkaus on toimitettava niin, että sorffa joutuu luon-nolliseen asentoonja, siis kuwasja olewaa a-wiiswaa myöten.